

Tscherning: Det er allerede af forffjel- lige Talere blevet sagt, at dersom Gaven tilfaldt Invalidefondet, saa kunde Staten opgives sit Krav; men dertil maa jeg svare, at Staten kun kan opgives sit Krav ved en Lov. Den sidste Taler har gjort opmærksom paa, at Gaven maatte tilfalde det overordentlige Invalidefond; men jeg veed ikke, hvor han finder Reglen derfor. Han maa vel lægge Mærke til, at det overordentlige Invalidefond, saavel som det ordinaire Invalidefond, er affluttet; og altsaa kan hiint ikke uden ved en Lov gives en Forgøelse. Dersom det Modsatte var Tilfældet, saa var der jo ingen Banffelighed. Naar man har sagt: man kan vente og see, hvilken Afgjørelse Sagen faaer, og dersom Invaliderne ere tilfredse med den Afgjørelse, saa kan man indrømme dem den fornødne Sum, saa er det en Betragtning, jeg kan erklære mig enig i, men man trækker derved Sagen i Langdrag. Det kan for Diebliffet ikke være ubekjendt, hvorledes Krigsministeriets Betragtning, efter moden Undersøgelse, er af denne Sag, og det kan ligesaalidt være Krigsministeriet ubekjendt, hvorledes Invalidernes Betragtning er af denne Sag, og jeg for min Part er meget overbevist om, at forsaavidt Krigsministeriet er kommet til den Døerthynding, at denne Sum hverken tilkommer det extraordinaire Invalidefond eller Invaliderne, saa er det en Afgjørelse, Invaliderne ikke ville være tilfredse med. Den længste Veie vilde være den nu at bevilge Summen og saa henvise til senere nærmere Undersøgelser, hvorledes den skulde benyttes, og den korteste Veie vilde være den, at vi skride til Forhandling og faae en Statsact frem, ifølge hvilken der gjøres Afkald paa Pengene paa Statskassens Vegne, det vil sige, paa Invalidefondets Vegne.

Grundtvig: Ja, jeg vilde gjerne spørge de Lovkyndige, om det dog ikke skulde være den allerimpleste, og derfor ogsaa den retteste Maade, at man ligefrem efter de bestaaende Regler uddeelte Byttet, uddeelte det til dem, der vare berettigede dertil, hvad enten de havde givet saadant dunkelt eller utydeligt Afkald eller ikke, og lod dem raade for, hvem de vilde overgive det, for at det paa bedste Maade kunde komme Invaliderne tilgode.

Jacobsen: Det forekommer mig rigtig nok, at vi ere komne ind paa en Afvei. Bist er det, at der i hvert Fald ere Nogle, som have Ret til dette Bytte, og Spørgsmaalet bliver saaledes ganske simpelt, om vi skulle bevilge den dertil fornødne Sum eller ikke, hvorimod Spørgsmaalet om, hvem Byttet tilkommer, for Tiden aldeles ikke vedkommer Thinget, men vil blive at afgjøre paa et andet Sted. Jeg troer derfor, at det vilde være aldeles urigtigt, om vi her indlode os paa at undersøge, paa hvilken Maade Fordelingen skulde skee. Naar det viser sig, at Fordelingen foregaaer paa en saadan Maade, som vi ikke kunne ansee for den rette, saa foreligger først dette Spørgsmaal til Overveielse, men her forekommer det mig, at der slet ikke ligger Andet for end det: Skulle vi betale den nødvendige Sum til Byttets Berigtigelse, eller skulle vi det ikke?

L. C. Larsen: Jeg vil kun bemærke, at, efter min Mening er det den rette Fremgangsmaade, som blev antydet af den ærede Rigsdagsmand for Præsto Amts 4de Valgkreds (Grundtvig), nemlig at Byttet fordeles efter de bestaaende Regler til dem, som det tilkommer; men, da der er Nogle, som notorisk have afstaaet deres Andeel, bliver Spørgsmaalet altsaa: Hvem tilkommer nu denne Deel ifølge denne Afstaaelse?

Da Ingen mere begjærede Ordet, fred man til Afstemning, hvorved:

Udvalgets Forslag:
(Betænk. 44.) „19. Til Berigtigelse af Byttetager fra sidste Krig, Kongerigets Andeel $\frac{2}{3}$ af 56,000 Rd.“ udgaaer.
forkastedes med 50 mod 28 Stemmer.

Det næste Affnit, der sattes under Forhandling, var Resten af Krigsministeriets Budget.

Foruden de af Udvalget hertil stillede og i Betænkningen, Anhang B Spalte 317 og 18 under Nr. 39, 40 og 41, opførte Ændringsforslag var nedenstaaende Underændringsforslag stillet af Monrad og Schovelin: